

това? Коя е тая Мария? И отново чух същия глас: "Аз ти казах, хвърли в морето Мария и ще се спасите!" След размишления аз изведнъж извиках: "Мария!" Наистина, не познавах никаква Мария. Жената, лежаща на леглото си, се отзова на моя зов и попита:

- Какво искаш, господарю?

- Стори милост, ела тук - й казах.

Тя стана и дойде. Като се отдалечих от другите, аз се обърнах към нея със следните думи:

- Виждаш ли, Мария, какъв грешник съм аз и всички вие ще погинете заради мен!

- Не, господарю мой, грешница съм аз - произнесе тя с дълбока въздишка.

- Какви грехове имаш?

- Уви, няма грях, който да не съм извършила и точно за моите грехове вие ще погинете...

След това тя ми разказа следното: "Аз, господарю мой, бях омъжена; имах две деца: едното навърши девет години, другото - пет. Моят мъж почина и аз останах вдовица. Недалеко от мен живееше войник и аз пожелах той да ме вземе за жена. Сама изпратих при него посредник. Войникът казал: "Не желая да взема жена, която има деца от друг мъж." Като узнах, че той не желае да ме вземе заради децата и въпреки че ги обичах, аз, нещастната, заклах своите деца и му обях: "Ето, аз сега нямам никого!" Узнал за моята постъпка с децата, войникът извикал: "Жив е Господ, Бог мой, Който е на небесата! Няма да я взема!" Изплашена от това, че се е открило моето злодеяние и бояйки се от смъртта, избягах." Като изслушах разказа на жената, аз се бавех и не се решавах да я хвърля в морето. "Нека, помислих си, да направя още един опит."

- Виж - казах й - ето, аз ще вляза в лодката и ако корабът тръгне, знай, че моите грехове са причина за неподвижното му стоене.

Повиках моряка и му казах: "Спусни лодка!" Слизам в нея - и нищо: ни корабът, ни лодката се помръдват от мястото си. Тогава, влизайки в кораба, се обръщам към жената: "Я слез ти сега в лодката!" Тя изпълни моето нареждане и веднага лодката се завъртя, обърна се пет пъти и потъна. Между това корабът се понесе с такава бързина, че за три дни ние извършихме плаване, което обикновено продължава 15 дни.

Бележки. Ето пример, внушаващ ни, че не е възможно да се избегне Божието наказание, въпреки всички мерки за укриване. Жената, избягнала наказанието на човешкото правосъдие, трябвало да понесе очистителното наказание от ръката на Провидението. Няма съмнение, че тя вече дълбоко се разкайва за своето ужасно деяние. Душата й двойно страдала: от съзнание за тежката вина и от осъждания от съвестта й опит да се укрие от законно наказание. Тези страдания биват толкова мъчителни, че престъпниците нерядко сами се предават в ръцете на правосъдието.